

st-lova vztažena a jemu od 1. ledna 1930 upraveny odpočivné platy podle tohoto zákona, neboť se narodil v roce 1863 a příslušela mu tedy od 1. ledna 1930 úprava podle tohoto zákona (§ 10 odst. 1 zákona č. 70/1930 Sb.). Od 1. ledna 1930 platí však ustanovení § 151 plat. zákona č. 103/1926 Sb. i na jeho pozůstalé a tedy i na st-le, jenž uplatňoval nárok na úmrtné po svém otci podle § 65 odst. 2 služ. pragm. Po rozumu § 151 odst. 2 plat. zákona č. 103/1926 Sb. je z rozhodnutí, kteréž bylo vydáno úřadem na žádost nebo na přihlášku zaměstnance, resp. nyní i pozůstalých po něm (§ 8 odst. 2 a 3 a § 10 odst. 1 zákona č. 70/1930 Sb.), možno se odvolati do 15 dnů k ústřednímu úřadu. Že by úmrtné nespadlo pod pojem zaopatřovacích platů, to písemná stížnost výslovně nepopírá, z ústního přednesu st-le je však zřejmo, že vychází z právního názoru, že úmrtné nespadá vůbec pod pojem zaopatřovacích platů. Tomuto nazírání st-lovu nemohl však nss přisvědčiti. Předpis § 65 služ. pragm. o úmrtném je zařazen pod rubriku: »Odpočivné a zaopatřovací požitky« k §§ 60 až 66 služ. pragm. a § 60 odst. 1 služ. pragm. mezi požitky ty čítá výslovně i úmrtné. Nadto jest uvážiti, že i čl. I § 12 zákona č. 2/1920 Sb. jednající o úmrtném klade vedle sebe úmrtné a jiné zaopatřovací požitky, z čehož plyne, že zákon i úmrtné počítá mezi požitky zaopatřovací. Také nss v nálezu Boh. A 11.847/35 vyslovil, že úmrtné nutno počítati mezi zaopatřovací požitky. Mohl proto st-l do výměru presidia vrch. soudu v Praze z 1. července 1935, jímž jeho žádost o úmrtné byla z meritorních důvodů zamítnuta, podati odvolání do 15 dnů po doručení tohoto výměru, a to — ježto šlo o úmrtné po soudním úředníkovi na odpočinku — k min. spravedlnosti; st-l sice odvolání podal, avšak teprve 21. října 1935 a tedy opožděně (§ 151 odst. 2 a 5 plat. zákona). Výtka, že výměr presidia vrch. soudu v Praze z 1. července 1935 neobsahoval poučení o opravných prostředcích, je bezdůvodná, ježto předpis § 151 plat. zákona č. 103/1926 Sb. nebo jiný předpis neukládá presidiím vrch. soudů, rozhodujícím o úmrtném, za povinnost, aby výměry takové pod následky nezákonnosti opatřovaly poučením o opravných prostředcích. — — —

Č. 12.833.

Š k o l s t v í: * Ředitelský přídavek ve smyslu § 15 odst. 1 zákona č. 104/1926 Sb. přísluší i takovému řídicímu učitelí, který byl přikázán k provisornímu výkonu služby na jiné škole s tím, že jeho dosavadní ustanovení jako definitivního řídicího učitele zůstává zachováno.

(Nález z 24. března 1937 č. 11.756/37.)

V ě c: František M. v Kadani (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 28. května 1934 o ředitelském přídavku.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-I, definitivní řídicí učitel v Telcově, byl dekretem okr. škol. výboru v Kadani z 24. listopadu 1933 ustanoven zatímním odborným učitelem při občanské škole dívčí v Kadani s právní platností od 1. prosince 1933 a se zachováním jeho definitivního ustanovení na smíšené obecné škole v Telcově.

Výnosem zem. škol. rady v Praze z 26. února 1934 byl st-I ustanoven definitivním řídicím učitelem při obecné škole v Radnicích od 1. července 1934 a výměrem z 15. března 1934 byly mu vyměřeny jeho služební příjmy; při tom bylo vysloveno, že dokud zůstane ustanoven zatímním odborným učitelem na občanské škole dívčí v Kadani, budou mu vypláceny dosavadní jeho služební příjmy až na ředitelský přídavek ročních 900 Kč, který se zastavuje dnem 30. listopadu 1933, kdy přestal řídit školu v Telcově a nastoupil místo zatímního odborného učitele v Kadani.

Námítky, v nichž st-I dovozoval, že mu byl ředitelský přídavek zastaven neprávem, byly výměrem zem. škol. rady v Praze z 16. dubna 1934 zamítnuty v podstatě proto, že st-I od 1. prosince 1933 nekonal funkce řídicího učitele při obecné škole v Telcově a proto mu již nenáleží ředitelský přídavek, který jest odměnou za určitý výkon, t. j. za správu školy, a nemůže býti poskytován v době, kdy se výkon ten nekoná.

Nař. rozhodnutím bylo st-I odvolání zamítnuto.

O stížnosti uvažoval nss takto: — —

Ve věci samé uznal nss stížnost odůvodněnou.

Je mimo spor, že st-I jako definitivní řídicí učitel v Telcově byl výnosem okr. škol. výboru v Kadani z 24. listopadu 1933 ustanoven zatímním odborným učitelem na dívčí občanské škole v Kadani od 1. prosince 1933, při čemž mu jeho definitivní ustanovení řídicím učitelem smíšené obecné školy v Telcově bylo zachováno. Sporná jest jen otázka, zdali st-I také za trvání své zatímní služby na občanské škole má nárok na výplatu ředitelského přídavku, přiznaného mu jako řídicím učitelem v Telcově ve smyslu § 15 učit. zákona.

Nss vyslovil již v nálezu ze 7. listopadu 1931 č. 16.109 Boh. A 9467/31 právní názor, že ředitelský přídavek nemůže býti pokládán za pouhou odměnu za výkon funkce správce školy, nýbrž že tento přídavek může býti přiznán jen takovým učitelským osobám, které jsou po stránce právní skutečnými řediteli škol, řídicími učiteli anebo správci škol, ježto zákon na označení ředitele školy zřejmě pohlíží jako na osobní atribut. Rovněž v nálezu z 9. listopadu 1935 č. 19.315 Boh. A 12.127/35 a ze 14. září 1933 č. 14.524 Boh. A 10.708/33 vyslovil nss právní názor, že na ředitelský přídavek má nárok jen onen učitel, který je po stránce právní skutečným ředitelem školy (správcem školy), a že okolnost, že učitelská osoba skutečně vykonává funkci spojenou se správou školy, aniž byla jmenována ředitelem školy (správcem školy), s hlediska § 15 učitelského zákona je zcela nerozhodná. Dlužno-li tedy ředitelský přídavek pokládati za služební příjem, který je spojen s personálním atributem ředitele školy (řídicího učitele, správce školy), pak ovšem nemůže býti odepřen oněm učitelským osobám, které byly sice

ustanoveny k prozatímní službě na jiné škole, jejichž definitivní ustanovení jako řídicích učitelů jim však zůstalo zachováno.

Na právním názoru vysloveném v cit. nálezech setrvává nss také v tomto případě přes to, že v § 15 odst. 1 učit. zákona se mluví o školách řídicímu učiteli podřízených, neboť tím, že řídicí učitel dočasně školu nespravuje, pokud jeho služební postavení jako řídicího učitele zůstává zachováno, nepřestává škola býti jemu podřízena. Poněvadž tedy žal. úřad vycházel z názoru právně mylného, že ředitelský přídavek nemůže býti přiznán, jestliže řídicí učitel dočasně nevykonává své funkce, musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.834.

Živnostenské právo: Jestliže rozhodnutí min. obchodu, jímž bylo zamítnuto odvolání podané živn. společenstvem proti propůjčení hostinské koncese, bylo zrušeno nss, nestalo se ono odvolání bezpředmětným tím, že koncesionář mezi tím zemřel, když vdova po něm ohlásila, že bude provozovati živnost vdovským právem.

(Nález z 24. března 1937 č. 11.799/37.)

V ě c: Božena Š. v Kostelci nad Orlicí proti rozh. min. obchodu z 25. listopadu 1933 (za zúč. společenstvo hostinských a výčepníků v Kostelci nad Orlicí starosta společenstva Jan Friedrich) o koncesi hostinské a výčepní —.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Zem. správa politická v Praze rozhodnutím z 21. června 1928 udělila manželu st-lčínu Josefu Š. koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepní žádanou pro dům čp. 41 v Kostelci nad Orlicí. V podmínkách stanoveno mezi jiným, že s provozováním se nesmí započítí, pokud živnostenský úřad nezjistí, že nařízené úpravy byly provedeny a pokud nenabude toto rozhodnutí moci práva. Úřadu pak nařízeno, aby — jakmile toto rozhodnutí vejde v moc práva — vydal straně koncesní dekret. Toto rozhodnutí bylo min. obchodu ze 17. prosince 1928 potvrzeno. Josef Š. zemřel mezi tím 8. dubna 1930 a okr. úřad vzal výměrem ze 4. října 1930 na vědomí, že živnost hostinskou a výčepní v čp. 41 v Kostelci n. Orl. bude provozovati vdova po zemřelém Božena Š., nynější st-lka.

Když bylo pak uvedené rozhodnutí min. k stížnosti společenstva nálezem nss ze 16. dubna 1931 zrušeno dílem pro nezákonnost, dílem pro vadnost řízení, tu min., rozhodujíc nař. výměrem znovu o odvolání společenstva hostinských a výčepníků v Kostelci n. Orl., zrušilo výnos býv. zem. správy politické v Praze z 21. července 1928, jímž Josefu Š. udělena byla koncese hostinská a výčepní se stanovištěm v Kostelci n. Orl. č. 41, ježto jmenovaný 8. dubna 1930 zemřel. Tím odpadl subjekt, tedy předpoklad instančního rozhodování o koncesi, a záležitost stala se bezpředmětnou.